

*GLASILO ZA * SALEZIJANSKO *SOTRVDSTVO*LETO 1939* 1

100

Poština plačana v gotovini

Francej

100

V a ž n o!

VOĐSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.

2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vođstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.

3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V februarju 1. 7, 19 — 2. 8, 20 — 3. 9, 21 — 4. 1, 22 — 5. 2, 23 — 6. 3, 24
7. 4, 25 — 8. 5, 26 — 9. 6, 27 — 10. 7, 28 — 11. 8, 1 — 12. 9, 2 — 13. 1, 3
— 14. 2, 4 — 15. 3, 5 — 16. 4, 6 — 17. 5, 7 — 18. 6, 8 — 19. 7, 9 — 20.
8, 10 — 21. 9, 11 — 22. 1, 12 — 23. 2, 13 — 24. 3, 14 — 25. 4, 15 — 26. 5, 16 — 27.
6, 13 17 — 28. 7, 18 — 29. 8, 19 — 30. 9, 20 — 31. 1, 21

Naši umrli sotrudniki in sotrudnice:

Simonič Ana, Raka;

Janša Marija, Kranj;

Okršler Ana, Goričane - Medvode;

Rožman Janez, Gornji Brnik;

Pir Helena, Ljubljana;

Zupančič Marija, Litija;

Rus Janez, Velika Loka;

Žerjav Marjeta, Zlebič;

Fajfar Marija, Huje;

Kos Marija, Zlabor,

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
(300 dni odpustka.)

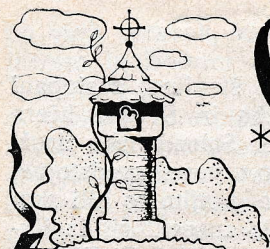
Nekaj teh umrlih je bilo zelo gorečih in so z velikim navdušenjem delovali in podpirali Salezijansko družbo. Naj jim Bog stoterno poplača! *Molimo za umrle!*

Don Boskov praznik

bo na Radni v nedeljo, dne 5. februarja. Obenem shod za sotrudništvo in prireditvev. — Isto nedeljo ga bomo obhajali tudi na Rakovniku. Vse don Boskove častilce najvljudneje vabimo.

Listnica uredništva: Vse knjige za v oceno naj se redno pošiljajo na uredništvo Salezijanskega Vestnika, ker drugače ne moremo jamčiti, da bodo oznanjene. Na isti naslov tudi vse liste v zameno.

Naslovno stran je napravil Vlado Gajšek, zaglavlja pa Jože Beránek.

SALEZIJANSKI * VESTNIK *

GLASILO ZA SALEZIJANSKO SOTRUDSTVO

L. XXXV

JANUAR

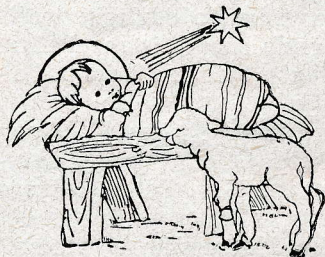
ŠTEV. 1

Eno je Dete rojeno

ih božični večer razprostira mehka krila čez hladno zemljo. Vse je mirno in praznično. Na nebu se prižigajo svetle zvezde in poredno mežikajo mescu, ki sramežljivo skriva svoj ozki srp...

Na vasi se odpro vrata; prikaže se skrivnostna procesija: oče rožlja z debelim hišnim molkom, mati drži v roki žeganček, najstarejši sin nese ponev z žerjavico, mlajši brat skrbi za kadilo, za njimi pa pobožno gredo ostala družina. Kadilo prijetno diši, materina roka ljubeče blagoslavlja, oče pa moli kakor veliki duhovnik: „... ki si ga Devica rodila“. In vsa družina mu svečano

S toplo zahvalo za vse v letu 1938. prejete dobrote in z iskreno prošnjo, da tudi v prihodnje ohranijo Salezijanski družbi ljubeznivo naklonjenost, vošči vsem blagim sotrudnikom in sotrudnicam srečno in blagoslova polno leto 1939.

Voditelj sotrudništva

v zboru odgovarja: „Sveta Marija...“ In ko tako obišejo vse prostore, od kamre do shrambe, od hleva do kašče, zavije procesija v hišo, pred jaslicami zaplapolajo svečke, po izbi se razlije pesem, spočetka poje tiho, skoraj boječe, potem pa vedno silneje in silneje: Sveta noč, blažena noč... Za to pride na vrsto druga, za drugo tretja, četrta, vse brez konca. Vsa srca so ena sama pesem božičnega veselja, vse oči kot utrinek nebeške sreče. S sveto pobožnostjo so pogledi uprti v jaslice, kjer Marija ziblje Jezusa in kjer sv. Jožef odganja preveč radovednega osliča in voliča...

Od fare se oglasi veliki zvon in vabi. Iz vasi se začno usipati gruče v trepetajoči svetlobi gorečih bakelj. Vsa pota proti cerkvi so kakor plameneči potoki. Čim bliže so fari tem bolj se iskre in goste ognjeni valovi. Iz stolpa zveni ubrano potrkavanje polnočnih zvonov. V cerkvi je svetlo kakor v nebesih. Pred oltarjem stoji duhovnik v zlatem mašnem plašču, po svetišču se širi prijetni vonj kadila, s kora lije v šumečem slapu božična pesem: Slava Boгу na višavah in mir ljudem na zemlji, v vseh dušah in srcih pa praznično odmeva: Eno je Dete rojeno, oj rojeno...

Naša nova blaženka

Komaj dobra štiri leta je minulo, odkar je papeževa beseda povzdignila don Boska v svetniško slavo. Ni se še dobro poleglo navdušenje, ki je tedaj zajelo ves salezijanski svet, ko je sveti oče znova pokazal svojo veliko, nezlomljivo ljubezen do don Boskove družine. Zopet nam je pripravil veliko veselje. Na zadnjo pobinkoštno nedeljo, dne 20. novembra, je namreč slovesno prišel med blažene božjo služabnico Marijo Mazzarello, soustanoviteljico družbe hčera Marije Pomočnice.

Kako nebeško lepo in veselo je moralo biti ta dan pri srcu vsem onim devetim tisočim sestram Marije Pomočnice, ki raztresene po vsem božjem svetu kličejo Marijo Mazzarello za svojo duhovno mater! To si more predstavljati le tisti, ki je kot ud don Boskove družine doživel velikonočno slavje don Boskove kanonizacije 1934. leta. A prav tako veselje je ta dan navdajalo tudi salezijance, njihove sotrudnike in sotrudnice, salezijanske bivše gojence, kakor tudi vse prijateljatelje in častilce don Boskovega imena. S tem, da je Marijo Mazzarello oklical za blaženo, je sveti oče predvsem počastil don Boska kot velikega vzgojitelja in oblikovalca svetnikov, zakaj Marija Mazzarello je bila njegova duhovna hči. Le pod modrim duhovnim vodstvom don Boskovim, je rekel papež Pij XI., se je to preprosto kmečko dekle povzpelo tako visoko nad svojo okolico, da jo danes občuduje ves svet. Postala je soustanovnica in prva predstojnica danes že tako velike in ugledne redovne družbe hčera Marije Pomočnice, še več, postala je — svetnica. In to je pač najvišja čast, ki jo človek more doseči.

Slovesnosti v Rimu

V nedeljo dne 20. novembra je bila bazilika sv. Petra nabito polna. Poleg odličnih predstavnikov rimske duhovščine, kardinalov, škofov in prelatov, ter raznih visokih civilnih osebnosti

sta bili posebno številno zastopani Salezijanska družba in Družba hčera Marije Pomočnice. Salezijansko družbo je zastopal sam vrhovni predstojnik g. Peter Ricaldone, z njim so bili skoraj vsi salezijanski inšpektorji iz Evrope in mnogi ravnatelji iz Italije. Za Družbo hčera Marije Pomočnice je bila navzoča vrhovna predstojnica Luiza Vaschetti z vrhovnim svetom, spremljale so jo številne inspektorice iz vseh krajev sveta. Silno močna so bila zastopstva salezijanskih gojencev in gojenk kakor tudi bivših gojencev in gojenk. Iz njenega rojstnega kraja, iz Mornesa v Piemontu, je prišla velika skupina rojakov. Posebno viden prostor v cerkvi sta zavzemali mladenki Ercolina Mazzarello in Roza Bellavita, ki sta bili po priprošnji nove blaženke čudežno ozdravljeni. Zraven njiju so posadili sorodnike bl. Marije Mazzarello, med njimi so bili njen bratranec, nečakinja in pranečakinje. Poleg teh se je beatifikacije udeležilo večje število romarskih skupin iz raznih krajev Italije, kakor tudi iz Francije, Belgije in Španije.

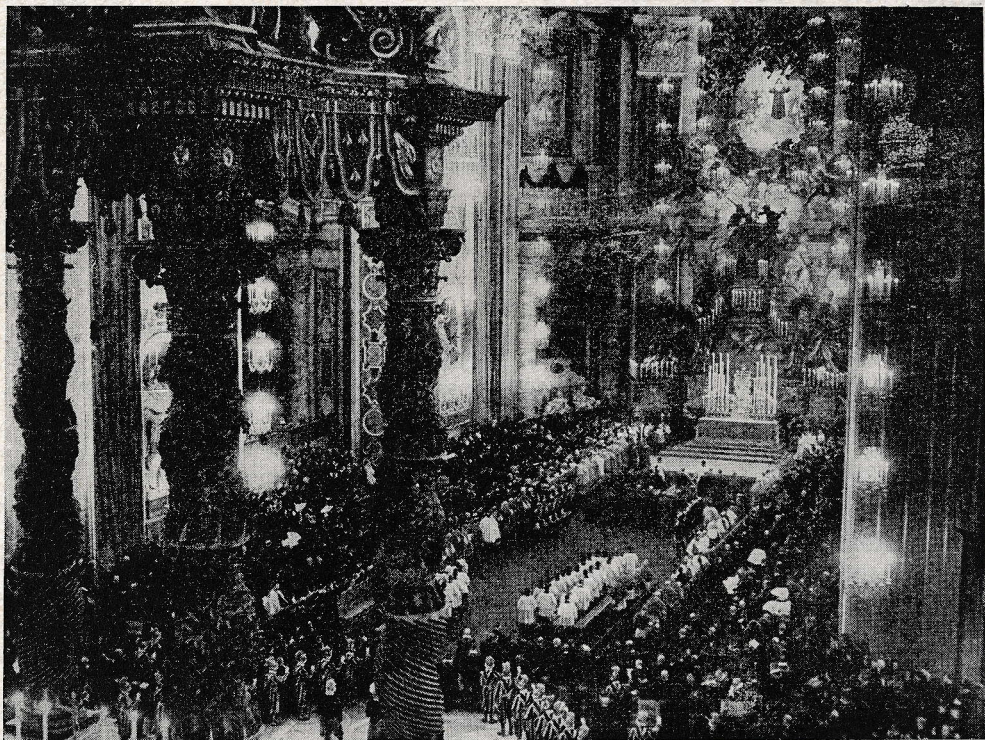
Pred veliko mašo ob desetih dopoldne je dal kard. Salotti spred glavnega oltarja v cerkvi sv. Petra slovesno prebrati odlok, s katerim je sv. oče oklical Marijo Mazzarello za blaženo.

V tem odloku je na kratko popisano njeno življenje. Na koncu pa pravi sveti oče: „Z našo apostolsko oblastjo dovoljujemo, da se častitljivi služabnici božji Mariji Mazzarello, soustanoviteljici hčera Marije Pomočnice, za naprej vzdevlje pridevek »blaženka«. Njeno truplo in njene relikvije se lahko izpostavljajo v javno češčenje, vendar pa se ne smejo nositi pri slovesnih obhodih in procesijah. Dovoljujemo tudi, da se podobe te božje služabnice okrase z žarki.“ Nadalje je v odloku rečeno, da smejo duhovniki opravljati dnevnice in brati sveto mašo na čast novi blaženi, kakor velevajo obredni predpisi, to pa seveda samo v njeni rojstni škofiji in

po vseh cerkvah, ki pripadajo salezijancem in hčeram Marije Pomočnice.

Ko so odlok prebrali, so vsi navzočni cerkveni dostojanstveniki vstali in zapeli zahvalno pesem. Medtem so na oltarju izpostavili relikvijo nove blaženke, ki jo je ljudstvo navdušeno pozdravljalo. Z oltarnega nastavka so potegnili zagrinjalo in pred množico se je zablestela bl. Marija Mazzarello

šel v baziliko sv. Petra sam sv. oče papež Pij XI., da osebno počasti novo blaženko. V slavnostnem sprevedu, v katerem gredo sami kardinali, škofje in drugi visoki odličniki, so ga prinesli na posebni nosilnici, kakor je ob takih prilikah navada. Ko se je papež pomikal po srednji ladji, so množice na obeh straneh navdušeno vzklikale. Izpod kupole pa so srebrne trobente

Sv. oče Pij XI. moli v cerkvi sv. Petra pred novo blaženko. Na levi grob sv. Petra, tako zvana „Confessio“.

„v nebeški slavi“. Po zahvalni pesmi je kardinal, ki je imel cerkveno opravilo, zapel molitev na čast novi blaženki in med viharnim navdušenjem verne množice pokadil njeno relikvijo in podobo. Nato je sledila slovesna škofovska sv. maša na čast bl. Mariji Mazzarello. Vso slovesnost je prenašala vatikanska radijska postaja in po njej tudi mnoge druge.

S tem je bila dopoldanska slavnost končana. Popoldne ob petih pa je pri-

pele svojo slavnostno koračnico. Pred glavnim oltarjem je papež stopil z nosilnice in kleče počastil blaženko. Nato je sledil blagoslov z Najsvetejšim s primernimi molitvami. Po blagoslovu je v spremstvu nekaterih drugih višjih predstojnikov pristopil k papežu vrhovni predstojnik Salezijanske družbe, g. Peter Ricaldone, in poklonil sv. očetu relikvijo nove blaženke v dragocenem, z dragimi kamni ukrašenem relikvijariju. Poleg relikvij mu je po-

daril še nekaj slik in življenjepisov Marije Mazzarello, uvezanih v svilo in belo maroško usnje, ter običajni šopek cvetlic. Papež je bil vesel lepih darov in se je pristrčno zahvalil zlasti za umetno izdelani relikvijarij in za slike, o katerih je rekel, da se na njih lepo izraža ne samo globoka duhovnost, ampak tudi krepka odločnost, ki je posebno značilna za novo blaženko. Življenjepise in slike so dobili v dar tudi drugi navzoči cerkveni dostojanstveniki, kakor tudi ves diplomatski zbor in ostali odličniki.

Ko je bilo to končano, je papež stopil v nosilnico in se je v veličastnem sprevedu napotil iz cerkve. Množica mu je vso pot izkazovala svojo globoko vdanost in ljubezen. Neprestano so se ponavljali zborni vzkliki: „Živel don Boskov papež!“ Spričo vedno večjega navdušenja je ukazal obrniti nosilnico, nato je vstal, z rokami pozdravljal ljudstvo, se mu zahvaljeval in ga blagoslavljal. Množico je pograbil vihar nepopisnega navdušenja, vse

brez konca in kraja je grmelo: „Živel don Boskov papež!“

Tako se je končala rimska slovesnost.

Podoben val navdušenja pa bo kmalu zajel ves svet. Iz večjih salezijanskih središč že prihajajo novice. In ko to pišemo, se že tudi v Ljubljani pripravlja praznik, na katerem hočemo dostojno počastiti bl. Marijo Mazzarello.

* *

Kako čudovita so pota Gospodova. Izbral je ponižno preprosto in neizobraženo kmečko dekle, jo povišal in postavil na svečnik, da bi svetila vsemu svetu. Kar je nespametnega na svetu, si je Bog izvolil, da bi osramotil modre, in kar je slabotnega, da bi osramotil, kar je močnega (1 Kor 1, 27). Na blaženi Mariji Mazzarello se je do pike uresničila Jezusova beseda: „Vsak, ki se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan“ (Lk 14, 11).

Ali je res čas izgubljen?

Odlomek iz don Boskove mladosti po knjigi Junak s pristave.

V aprilu je bilo, v ljubkomili pomladi.

Nekega dne je počil glas, da dose-danji učitelj latinščine ne bo več poučeval zaradi nekih posebnih razlogov, zato pa pride drugi na njegovo mesto. Takoj drugi dan zjutraj je prišel. Vstopil je, šel dostojanstveno na oder in je ponosno pogledal po razredu. Njegov pogled se je zapičil v največjega v razredu in gospod ga je takoj vzela na muho.

»Ej, ti dolgin, kako se pišeš?«

Bosko skoči po koncu in reče: »Bosko, prosim.«

»Koliko si star?«

»Petnajsto leto sem dopolnil.«

»In si se lotil latinščine, kaj ne?«

Tovariši so začeli drsat z nogami.

Učitelj nadaljuje:

»Ti s pristave, v takih letih pa greš v latinsko šolo!« Bosko je stal mirno, nič ni rekel, samo glavo je sklonil.

Klopi so začele ječati, njegovi součenci pa so se tresli od jeze.

»Gobe pojdi brat, ptiče lovit in za gnezdi stikat, boš bolje napravil, ali pa, kar bo še bolj prav: vzemi rovnico ali motiko, škornje na noge pa v polje (tako je tudi Anton pravil). Bosko je molčal: Šolarji so začeli godrnjati, zdelo se je, da zdaj pa zdaj bukne vihar iz mladih prsi v Janezkovo obrambo. Ta pa je dvignil nekoliko pobledelo lice, pogledal je po razredu, kot bi prosil, naj mirujejo in razumeli so ga. Vse je utihnilo!

Ta moč njegovega duha, njegova ponižnost jih je še bolj pritegnila, da so ga še rajši imeli.

Bosko pa je vedno znal izrabiti ta svoj vpliv in ga vselej obrniti v njihovo dobro, še posebno tedaj, ko so bili najbolj natakneni in trmoglavni.

Minula je prva ura, toda učitelj se ni izpremenil, vedno je bila ista pe-

sem, konec je bil vedno ta, da je najbolje, če Bosko gre nazaj v Bekki krave past.

»Čas je tako izgubljen.«

Vrabci so že čivkali na strehi to staro pesem, klopi in črnilniki so jo že znali na pamet — — V šoli pa je bilo drugače.

Po cele tedne so imeli prav iste naloge, zato so jih znali vsi že davno in jim je preostajalo časa več kot preveč. Mlada kri pa ne miruje, vedno mora kaj delati, če ni pošteno zaposlena, bo zbijala kosmate šale, da jih bo kmalu dosti. Tako je bilo v naši šoli pod novim gospodom učiteljem. Reda in strogosti ni bilo več, učenci pa so počasi pozabljali še to, kar so se bili naučili. Začeli so iti rakovo pot — saj poznate tiste živali iz potoka, ki nosijo škarje s seboj in

Janezek sedel k njim ter udarjal po tipkah tako urno, kakor gibka mačica, kadar beži po stopnjicah.

Ko se je naveličal cimbalov, je vzel v roke gosli, katerih tudi ni manjkalo pri hiši. V začetku je šlo bolj tako »cigu-migu« po cele ure kar tam pod stopnjicami, ker ni maral s tistim mi-javkanjem motiti nikogar. Pa vsak dan so mu bolj pele.

»Kdo pa tako lepo igra pri Vas?« so vpraševale radovedne sosede. »I, Janezek,« je pravila teta. — »Oh, saj pravim, ta Janezek je pa res čuden dečko!« — Robert je bil neizrečeno vesel takega napredka učenčevega.

Veliko mu je pomagal pri petju, še vodil ga je sam, kar ni lahka stvar.

Igral je in igral. Včasih pa se je oddahnil in pomislil sam pri sebi: »Kako lepo je, če človek zna igrati

Dr. Fr. Knific:

Junak s pristave

Vesele zgodbe iz don Boskove mladosti. Ena lepša od druge. Povrhu ima knjiga še nad 50 slik. Za mladino ni lepšega novoletnega ali godovnega darila, kot je ta knjiga. Mehko vezana stane 5 din.

misleč, da gredo naprej, korakajo moško nazaj. — Se Janezku se je zdelo, da je začelo njegovo učenje lesti navzdol. Pa si je mislil: »Čas poteka, izrabimo ga. Čas je zlato!«

Pa kako naj ga izrabí? — Robert je bil krojač, obenem pa glavni pevec na koru v farni cerkvi. Janezek ga je prosil, naj tudi njega nauči peti.

Mojster je bil izboren, učenec pa je v kratkem času tako napredoval, da je pel tako izborno na koru, še celo solo, kot kanarček v kletki. Ljudje so kar gledali na kor, še celo gospoda župnika je radovednost premagala, da se je ozrl.

Povedati je tudi treba, da so doma pri Robertu imeli pod streho stare cimbele, ki so snivale davni sen o bajno lepih dneh, kako so nekdanj burile mlado kri. — Čakale so, da bi jih kdo zbudil iz dolgoletnega spanja ter izvabil iz njih sladke melodije. In dočakale so to. Ob prostih urah je

gosli. S kakim veseljem bi človek pel v cerkvi in tako hvalil dobrega Boga. O, ko bi mogel, cele zборе bi rad spravil skupaj, godbe z vsemi godali, veliki boben in rene (cinele) bi tudi morale biti.«

Tudi ta želja se mu je pozneje izpolnila. V njegovih zavodih sta godba in petje najljubša predmeta, kar se jih učijo; saj pa tudi godba dviga duha k Bogu kot nobena druga stvar tako. Najtrše srce se topi v sladki melodiji.

Janezek je porabil vsak prosti čas v tej krojačevi hiši, ki je kar čez noč postala pevka in godbena šola.

Tudi šivati se je učil. Luknje je delal, gumbe je prišival, postal je kratkomalo krojaški pomočnik.

Pa še nekaj si je izmislil — na kaj pa vse ni mislil — da bi ne bilo naplačno za pastirja iz Bekki, če bi se v kovaštvu malo izuril. In res, dovolili so mu, da se je učil pri kovaču Sa-

viju. V določenih urah je zahajal v kovačnico in razgrevajl železo, potem pa tolkel po njem, da se je vse bliskalo. Kovaški meh pa je hropel in so pel v žerjavico, da je prasketalo po ognjišču. Pilil je, da je cvlilo in letelo skozi ušesa, pa se ni zmenil.

Po bliskovo je potekal čas. Šolsko leto je bilo pri kraju. Ja-

nezek se je vrnil na svojo pristavo — kot dijak, godec, krojač in kovač. Pa to zavest je imel, da je vsakomur lahko rekel, da niti trohice časa ni zamudil, čeprav bi ga bil lahko mnogo potratil. Janezek se je dobro spominjal, kar so včasih pravili stari ljudje, ki mnogo vedo, da na sedem let vse prav pride.

Pisma misijonarjev

Iz velemesta Sao Paulo v Braziliji se je oglasila sestra Julijana Špur.

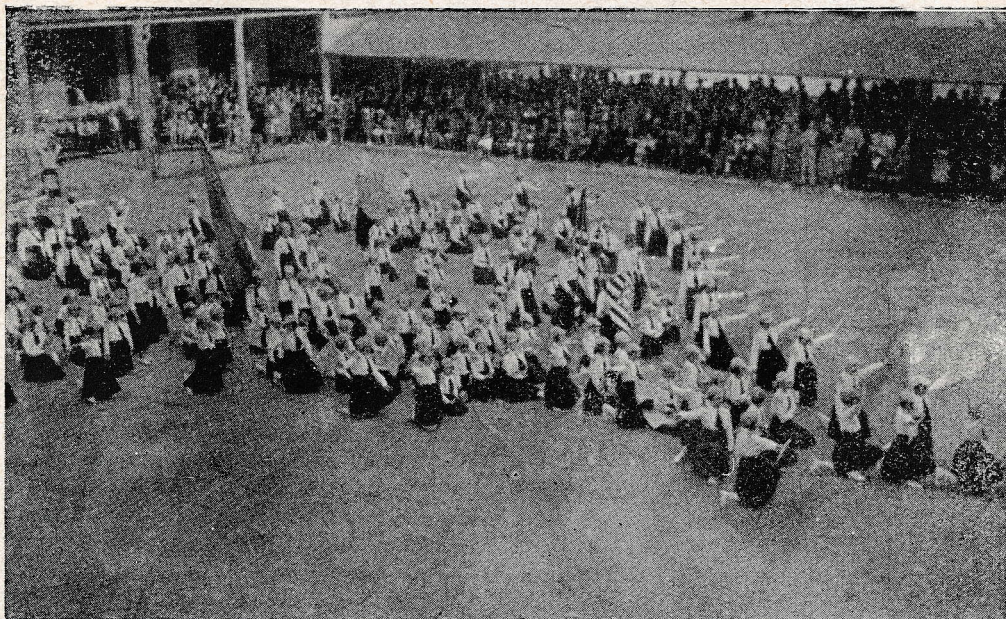
Vaše nepričakovano pismo me je zelo razveselilo, predvsem zato, ker sem tako videla, da nas v domovini še niste čisto pozabili.

Vprašate me, kakšne težave imam kaj pri svojem delovanju v Braziliji. Meni se tako zdi, da največja težava našega delovanja obstoji v tem, da družina ne sodeluje z nami. Tukajšnja družina nima sploh nikake verske podlage. Kaj pa nam pomaga negovati veje na drevesu, če so korenine in deblo za nič?

Tukaj v S. Paulo so večinoma priseljenci, Braziljancev je le malo. V našem zavodu, kjer vsak dan vzgajamo do 800 gojenk, mislim, da niti 50 pristnih Braziljank ni. Večinoma izvirajo iz italijanskih družin, ki so se priselile samo s tem namenom, da bi obogatele. O lastni duši, o krščanski vzgoji otrok, o tem še sploh sanjajo ne. Zato se tudi ni čuditi, ako naše gojenke po enem tednu v počitnicah pozabijo in izgubijo vse, kar smo me s toliko vnemo sadile čez deset mesecev.

In moje delo? Imam ,samo' 29 ur

šole na teden. Pa ko bi še moj predmet bil tako lahak za podajanje kot je kakšna matematika ali francoščina! Za kemijo in fiziko je potrebno, da jo profesor podaja praktično in nazorno. Imam dva velika laboratorija, pa nimam čisto nikogar, ki bi mi pomagal vsaj pripravljati poizkuse. Poleg tega sem še za hišnega fotografa; tudi to delo ni majhno, ker je navada, da se za vsako majhno reč ves zavod da fotografirati. Največkrat cele delje prebijem v fotografski temnici... Ponoči nadzorujem v spalnici, kjer ob svitu brleče lučke popravljam naloge. Moram namreč vsak mesec čez tisoč nalog popraviti. Pravijo, da bomo drugo leto, ko bo dokončan novi del zavoda, imele manj dela, ker bo vsa šola samo dopoldne. Do sedaj imamo tako, da zjutraj od pol osmih do dvanajstih imamo šolo samo za zunanje, od dvanajstih do petih pa samo za notranje. To pa zaradi pomanjkanja prostora. Inženir, ki je prevzel zidavo novega dela zavoda je Slovenec Kadunc iz Ljubljane, delovodja pa Franc Mozetič s Primorskega. Zidarji so pa večinoma Hrvatje in Prekmurci...

S. Paulo (Brazilija): *Telovad i rastop malih Braziljank v zavodu Hčera M. P. v S. Paulo Brazilija. Skupina predstavlja zemljepisno obliko braziljske države. (Foto s. Špurova.)*

V tem prvem pismu sem vam govorila skoraj samo o sebi. Naj bo zato, da se spoznamo. Tako vam bom v naslednjih pismih laže pisala druge stvari. Sedaj imam namreč močno voljo, da vam bom večkrat kaj poročala. Saj dostikrat kaj zanimivega doživimo. Toda preveč si ne upam obljubljeni.

Častiti g. inspektor, ne morem končati tega pisma, ne da bi se Vam iz vsega srca zahvalila za to, da ste sprejeli v Vašo inspektorijo hčere Marije Pomočnice. Zdi se mi, da bom sedaj lahko delovala z veliko večjo vnemo med tukajšnjo mladino, ko vem, da sestre delajo enako za mladino v moji domovini.

s. Julijana Špur
H. M. P.

Klerik Štefan Sočak piše:

Čile, konec septembra 1938.

Dragi bratje! Dolžnost me veže, da se vam srčno zahvalim za Salezijan-

ski vestnik in za Malo Cvetko, ki mi vedno redno prihajata in sta mi zelo pri sreču. Ta dva ter Marijin list Slovenske krajine so vsi moji prijatelji tukaj v tujini. Pravim, da so mi pri sreču ti listi, in to zato, ker so edini, ki mi prinašajo novice iz domovine, iz tiste domovine, ki mi vsled pomanjkanja slovenskih tovarišev vsak dan bolj zginja spred oči. Njim torej se moram tudi zahvaliti, da še nisem popolnoma pozabil materinskega jezika.

Prejmite najiskrenejše pozdrave in nikar me ne pozabite v svojih molitvah.

Vaš hvaležni

Štefan Sočak.

Gospod Geder Jožko nam sporoča:

Naše mirno delo je pretrgala nesrečna vojna, ki dan za dnem divja z večjo srditostjo. Lepe misijonske pokrajine so v razvalinah, tudi žrtev med misijonarji ne manjka. Pred nekaj dnevi je bila tudi naša misijonska

postojanka v Lin Kong Heo v veliki nevarnosti. Padli sta dve veliki bombi, ena spredaj kakih 10 m daleč, druga odzadaj nekoliko dalje. Pobite so vse šipe in vrata, pa tudi streha je sfrčala pod hudim pritiskom eksplozije. Človeških žrtev ni bilo, dasi je bila kapelica sv. Rafaela polna... Zato me je kar bolelo, ko sem pred kratkim bral članek nekega misijonarja na Japonskem, ki opravičuje tako zločinsko delo. Nikoli se nisem me-

seбно samaritansko delo sv. katoliške Cerkve. Naša srednja šola v Siu Čao je spremenjena v vojaško bolnišnico. Misijonarji povsod pomagajo ubogim trpinom, kolikor le morejo.

Kitajci še do danes nimajo splošne mobilizacije, le tu pa tam jih gre nekaj, katere je žreb zadel. Ako ne morejo sami, lahko plačajo drugega, da gre namesto njih.

Mi vsak dan molimo za ljubi mir, da bi že nehal ta grozni pokolj med

S. Paulo (Brazilija): Dekleta od KA v zavodu Hčera M. P., v sredi škof, ki je blagoslovil njihovo zastavo. (Foto s. Špurova.)

šal v politiko, povem pa le, da so se Kitajci že več kot deset let borili zoper nesrečni komunizem, pa ni prišlo nobenemu Japoncu na misel, da bi prišel pomagat. Danes pa koljejo nedolžno ljudstvo pod slično pretvezo...

Voditelji velikega kitajskega naroda se zavedajo, da bo domovina velika in svobodna, le če bo vera v pravega Boga cvetela. Zato upoštevajo misijonsko in v današnjih dneh po-

brati. Le v miru bo naše delo imelo uspeh. Danes se vse zanima za vojno in le o tem govori. Vi, predragi prijatelji, pa nam pomagajte predvsem z vročo molitvijo. Z nami prosite presv. Srce, da bi „se kmalu od kraja do kraja zemelje razlegal en glas: Bodi hvala božjemu Srcu!“ Le tedaj bi nehalo sovraštvo.

Misijonske pozdrave vsem! Vaš v Kristusu vdani

Jožko Geder

Lemoyne — Vodè:

Zivljenje sv. Janeza Boska

„Knjiža se bere kakor roman... Na mnogo straneh naleti človek na izredno ganljiva mesta in ko človek prebere vso knjižo (515 strani!), dobi šele pravi vtis o veličini tega čudovitega moža.“ (»Slovenec«, 18. XI. 1938.)

Vezano v izvirne platnice stane 50. — din, za sotrudnike 40. — din.

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Iz naših zavodov

Uroševac

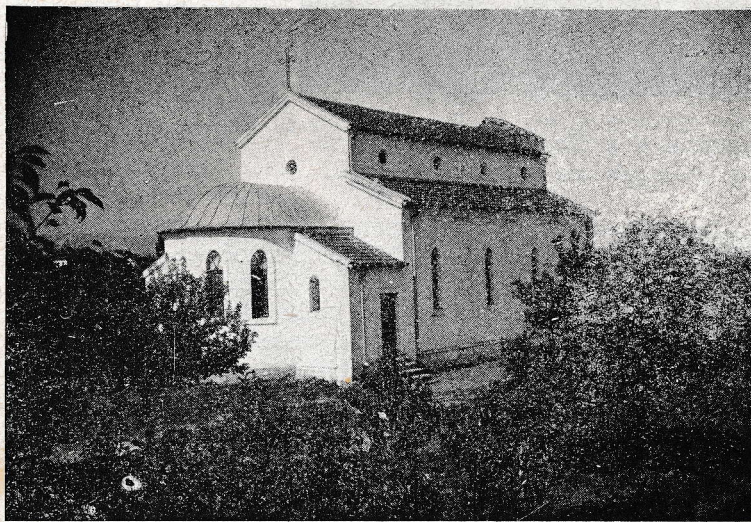
Uroševac je najmlajša salezijanska postojanka v Jugoslaviji in prva v osrčju Balkana. Rua, prvi don Boskov naslednik, je nekoč rekel, da čaka na Balkanu salezijance še velika prihodnost. Uroševac je morebiti prvi skromni korak k uresničenju. Takole nam pišejo od ondod:

Brez uvoda

Nikar ne mislite, da smo tu za božjim hrbtom. Bog je bogato izlil svoj blagoslov na našo novo domovino. Skoraj se nam zdi, da smo na Go-

krasni, divje skalnati soteski, po kateri se vije reka Nerodimka, potegne na Kosovo polje do Uroševca, pa moroš suknjo dobro zapeti. Uroševac ima lepo lego. Na jugu se dviga 2500 m visoki Ljubotin, ki mogočno kraljuje nad Kosovim poljem. Prav posebno krasen je pogled nanj zjutraj, ko ga obseva vzhajajoče sonce. Manj pa je prikupljiva misel, da se po njegovih gozdovih klatijo medvedje in volkovi.

Vse Kosovo polje je obkoljeno s precej visokimi gorami, le proti Kosovski Mitrovici je svet odprt. To je zgodovinska zemlja. Na tem polju

Uroševac: Župna cerkev sv. Ange-
lov varihov. Cerkev je bila sezi-
dana l. 1929., še ni poslikana in
tudi zvonika še nima.

renjskem, saj smo 580 m nad morjem in vdihavamo pravi gorenjski zrak. V Skoplju (247 m nad morjem) ti je vroče, da se potiš; ko te pa vlak po

so se bojevali ljuti boji za svobodo domovine. Turki so vse gozdove posekali, da bi se tako njihovi sovražniki ne imeli kje skrivati. Ima pač

prav slovenski pregovor, ki pravi: „Kamor stopi turško kopito, tam več ne raste trava.“ Šele 1912. leta je tudi tem krajem zasvetila svoboda in kristjani so si oddahnili od strašnega turškega preganjanja. Še žive priče, ki pripovedujejo, kako so njihovi očetje trpeli radi vere; nekateri so celo radi vere umrli, drugim so vzeli vse premoženje ali jih pregnali.

Na mučeniških tleh

Na to mučeniško zemljo je Marija Pomočnica postavila svoj prestol, med to revno in zapuščeno ljudstvo

Uroševac: *Ali niso pridni ti uroševski fantje? Že pomagajo naravnovati dvorišče, da se bodo zabavali.*

je prišel don Bosko. Dne 20. avgusta na soboto, ki je Mariji posvečen dan, smo z g. inspektorjem izstopili na postaji. Srce se nam je stiskalo, ko smo prvič merili pot po uroševski ulicah. Med to revščino! Iz zaprašnih, umazanih oken so nas gledale radovedne oči domačinov; pri na pol odprtih vratih nizkih, za silo zbitih koč je bilo slišati šepetanje: „Kush jane kto? Kdo so ti?“

V mraku smo stopili v cerkev. Bila je prazna, tudi Jezusa ni bilo. Le angel varuh nas je pozdravljal iz glavnega oltarja. Priporočili smo mu sebe in naše nove ovčice.

Začetek

Drugi dan je bila nedelja. Katoličani so se zbrali ob 9 k sv. daritvi. Župnija šteje okoli 400 duš, a mesto ima nad 7000 prebivalcev. Ravnatelj zavoda je pozdravil vernike v imenu Marije Pomočnice in don Boska. Med sv. mašo, ki jo je daroval g. župnik, je vsa cerkev pela latinsko mašo „De angelis“. Čudili smo se, naša duša po se je napolnjevala z veseljem. Po maši se je ljudstvo zbralo pred cerkvijo. V imenu župljanov je pozdravil don Boskove sinove g. Nikola Franić in še posebej poudaril veselje, da so prišli v Uroševac salezijanci. Gospod inspektor je nato razdelil otrokom podobice Marije Pomočnice in na mah smo si osvojili srca v začetku malo nezaupnih domačinov. Tega niso bili vajeni. Še nikdar se jim duhovnik ni tako približal, z njimi veselo kramljal. Pri tem smo pa tudi mi spoznali ljudi, ki so sicer pobožni in verni, vendar pa nekoliko zamenarjeni.

Naslednje dni smo začeli urejati zavod in cerkev. Prvo, kar je vre-

dno omeniti, je bilo slovesno ustoličenje Marije Pomočnice in don Boska v cerkvi. Svečano dejanje smo izvršili v nedeljo 4. septembra popoldne med večernicami. Gospod župnik je sliki blagoslovil, otroci so pa deklamirali Mariji in svetniku mladine. Nato se je razvila procesija okrog cerkve, po procesiji pa je bil govor o pomenu ustoličenja in blagoslov. Naj si Marija Pom. in don Bosko osvojita srca teh dobrih ljudi!

Slovesno „žegnanje“

Kakor blisk se je raznesla po Uroševcu novica, da pride med nas

sam „presvetli“ (tako pravijo g. škofu). Za „žegnanje“ smo namreč povabili prevzv. g. dr. Gnidovca, skopeljskega škofa. Na veliko veselje vseh katoličanov se je g. škof odzval. Župnija se je dobro pripravila za praznik angelov varuhov. Zdaj so v cerkvi prvič viseli vencji, ki so jih naplele marljive župljanke; oltarji so bili vsi okusno ukrašeni; ljudje so pravili, da cerkev ni bila še nikoli tako prijazna.

Zvečer je prispel prevzv. g. škof, skromno in tiho, kot zna le on. Naši nebeški zaščitniki so nam za drugi dan izprosili lepo, sončno vreme. Gospod škof je šel zgodaj zjutraj v spovednico, kjer je vztrajal do pol desetih. V pomoč nam je prihitel tudi g. Dorčič, ravnatelj malega škofijskega semenišča v Prizrenu; s sabo je pripeljal dva dečka za glavna ministranta. Ob desetih smo pred cerkvijo slovesno sprejeli g. škofa z deklamacijo in nagovorom. Potem je sledila pontifikalna sv. maša. Prva v Uroševcu! Gospod škof je v krasnem, izklesanem govoru slavil svetnika mladine in pomen vzgoje ter ljubezen do angelov varuhov.

Popoldne ob štirih je bil slovesni blagoslov; vsa cerkev je molila s svojim nadpastirjem sv. rožni venec za mir po katoliškem svetu. Po blagoslovu pa je g. škof delil otrokom bonbone, kar je naredilo na vse zelo dober in vesel vtis. Gospodu škofu smo od srca hvaležni za njegov obisk in upa-

mo, da je proslava farnega godu pripomogla k verski poglobitvi.

Tako, vidite, živimo tu doli na jugu. Začetki so trdi in marsičesa nam še manjka. Zato vse bralce Vestnika prosimo, naj se nas in tega ljudstva spominjajo v svojih molitvah. Pa tudi za kakšen gmoten dar bomo prav hvaležni. Naš naslov je: Salezijanci, Uroševac (Vardarska banovina).

Rakovnik

Rakovniška kronika beleži v zadnjem času več omembe vrednega.

Naš Oratorij je priredil na misijonsko nedeljo lepo večerno akademijo, pri kateri so oratorijanci zopet pokazali, s koliko ljubeznijo se zanimajo za misijonsko delo doma in v tujini. Njih navdušenje se je prelilo tudi v gledalce.

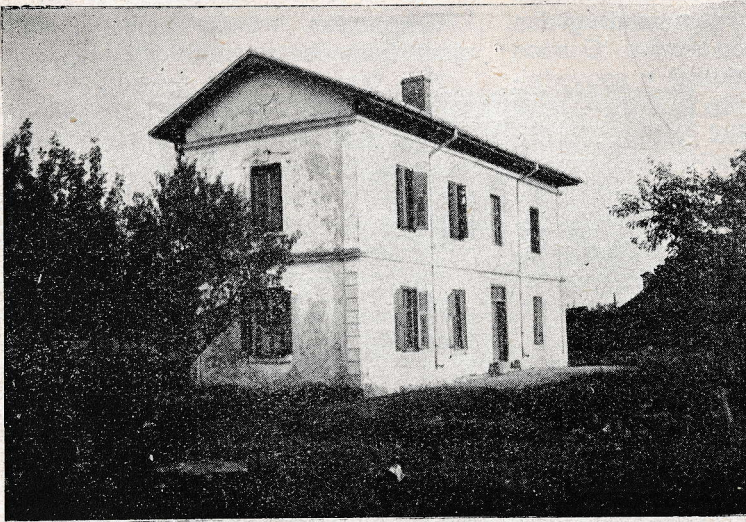
Dne 20. novembra smo praznovali god preč. g. inspektorja Ivana Špana. Bil je eden najprisrčnejših družinskih praznikov, kar jih obhaja naš zavod vsako leto. Za to priliko so se zbrali gg. ravnatelji vseh zavodov naše inspektorije (sedaj jih je 8 v Sloveniji, 3 na Hrvaškem in eden v Južni Srbiji). Prišli so mu voščiti v svojem imenu in v imenu sobratov ter gojencev. Kajpada bi se radi njegovega godovanja udeležili vsi njegovi sinovi, a naša inspektorija je že tako široko razpredena po domovini, da je

Shod bivših gojencev na Rakovniku v nedeljo dne 13 nov. 1938.

le zastopnikom posameznih zavodov to mogoče. Ne samo na Rakovniku, povsod so se dragega g. inspektorja spomnili ta dan v svetem obhajilu ter prosili Gospoda, naj blagoslovi njegovo delo, naj ga še dolgo ohrani v blagor inspektorije, ki se dobro zaveda, kako ji je potreben in koristen. Slovesno sv. mašo je imel sam g. inspektor. zvečer je bila proslava godu v zavodovi dvorani. Tu je vsakdo poskušal dokazati svojemu očetu kako

pričakovani „rakovniški tramvaj“ je privozil po Dolenjski cesti do podnožja cerkve Marije Pomočnice. Tako je postal Rakovnik s svetiščem Marije Pomočnice tesno združen z ostalim mestom. Gotovo bo ta ugodnost močno pripomogla, da bodo še rajši obiskovali okoličani cerkev, pa tudi romarjem bo služil, ker bodo imeli lepo zvezo s središčem mesta in z glavnim kolodvorom. Blagoslov je opravil g. kanonik Klinar v spremstvu

Uroševac: Skromno je to uroševsko župnišče, pa vendar ...

ga ima rad. V imenu zavodove družine in v imenu gg. ravnateljev je pozdravil g. inspektorja rakovniški ravnatelj, g. Blatnik, nato so pa izrazili svoja voščila zastopniki bivših gojencev, notranjih gojencev z Rakovnika in Sela, zastopniki raznih krožkov iz oratorija na Rakovniku in v Mladinskem domu. Gospodje bogoslovci so za nameček zaigrali zanimivo igro „Sv. Feliks in njegov krompir“. Vmes smo še lepo peli in poslušali muziko rakovniških oratorijancev. Vsa proslava je potekla v tistem duhu in ljubezni našega očeta sv. Janeza Boska, ki je lastna družinskemu razmerju med predstojniki in gojenci po salezijanskih zavodih.

Na večer pred Brezmadežno je Rakovnik in njegovo okolico doletela še drugo posebno veselje. Toliko časa

salezijanskih ravnateljev z Rakovnika in s Sela.

Praznik Brezmadežne je praznik mladine. Naši fantje so ga preživeli v tihli zbranosti. Svojo mater Marijo so počastili predvsem z lepim skupnim sv. obhajilom in s kratko, a zato toliko bolj prisrčno akademijo, pri kateri so jasno in odločno izpovedali, da jim je Marija luč in vodnica v stiski naših dni.

Pa še nekaj: v nedeljo dne 13. novembra je bil shod bivših gojencev. Zveza bivših salezijanskih gojencev je po drugih državah že lepo vpeljana in razgibana. Pri nas se pa še kar ni mogla razživeti. Vendar upamo, da bo kmalu bolje. Letošnji občni zbor je vsaj tako pokazal. Zastopani so bili bivši gojenci iz vseh slovenskih zavodov: z Rakovnika, iz

Mladinskega doma, iz Veržeja in iz Murske Sobote. Izvoljen je bil nov odbor: za predsednika Slavko Tršinar, za podpredsednika mg. Rob. Murmayer, za blagajnika Bizilj, za tajnika, Vl. Kos, za odbornike Lud. Venturini, Fr. Zorman in Duh Andrej. Novi odbor je trdno odločen, da Zvezo še bolj utrdi in poživi in da privabi vanjo tudi tiste bivše gojence, ki še niso vpisani.

Radna

Solsko leto smo začeli z vso resnostjo. Zatopili smo se v knjige, da se skoraj ven ne vidimo. Gre kar zares. Le tu pa tam se za kak trenutek oddahnemo. Tako na primer, ko so nas tretjo nedeljo v oktobru obiskali salezijanski gojenci iz Zagreba. Ogledali so si našo lepo okolico, zaigrali nogometno tekmo, pri kateri so seveda zmagali, izkazali so se celo na odru. Zraven pa so veselo peli, plesali kolo in bili židane volje. Res, pravi salezijanski fantje! Lep dan smo preživel z njimi.

Nadvse pomenljiv je bil za nas praznik Kristusa Kralja. Ta praznik ima pri nas že čisto posebni pomen. Na ta dan je namreč vsako leto preobleka. To je tisti sveti trenutek, ko se oni, ki žele postati don Boskovi sinovi, odrečejo svetu, slečejo posvetna oblačila in se oblečejo v obleko Gospodovih služabnikov. Letos je 26 mladih fantov novincev stopilo v don

Boskove vrste, pod zastavo Marije Pomočnice. Z vso dobro voljo so začeli noviciatsko leto, v katerem je čas, da preizkusijo svoje mlade moči, da li so zmožne za salezijansko življenje. Trdno so odločeni, da bodo vztrajali do konca. Prva vesela postaja na tem njihovem potu je bila preobleka. Nanjo so se že dalje časa skrbno pripravljali, pred praznikom samim pa so opravili še tridnevno duhovno obnovo. Na ta način so se res lepo pripravili na Jezusov viteški udarec, s katerim jih je Zveličar sprejel za svoje viteze in borce.

Iz treh pisem, ki leže pred mano, ko pišem to poročilce, morem razbrati, s kakšno nestrpnostjo so novinci pričakovali praznika Kristusa Kralja in v kakšni sveti zamaknjenosti so ga preživljali. Ob pol desetih se je razvila po radniških hodnikih skromna procesija: spredaj 14 novincev študentov, ki so nosili na rokah talarje z bireti, nato 12 novincev pomočnikov z don Boskovimi svetinjicami, za njimi pa njihovi starši in sorodniki. Preobleko je v cerkvi izvršil prečastiti gospod inspektor Ivan Špan. S kolikim ginjenjem so očetje, matere, bratje in sestre gledali ta pomenljivi obred! Kako so se jim roke tresle, ko so bratu ali sinu zapenjali gumbe pri talarju! V marsikakšnem očesu se je tedaj zableščala svetla solza. Po preobleki se je po krožnem hodniku zopet razvrstila procesija: kleriki v belih roketih z biretom na glavi, pomočniki

Tankovestnost nadškofa Jegliča

Dne 6. januarja 1933. je nadškof Jeglič poslal iz Gornjega grada tole pismo:
Dragi gospodje!

Salezijanski Vestnik mi že več let pošiljate, akoravno ga — tako se mi zdi — še nikdar nisem naročil in skoraj gotovo tudi še nikdar nič plačal.

Ker se mi bliža smrt, moram vse račune urediti. Torej prosim: sporočite mi, koliko sem za Vestnik dolžan. Dolg bom koj poravnal.

Memento mei ad aram! Z Bogom!

Nadškof Jeglič.

Naj bo to pismo blagim sotrudnikom in sotrudnicam v spodbudo, da bodo redno pošiljali letni prispevek za vzdrževanje Salezijanskega Vestnika. Ne manjka takih, ki že več let niso poslali dinarja za pokritje stroškov, dobivajo pa Vestnik redno. Vljudno prosimo, naj pošljejo vsaj toliko, kolikor nas stane izdajanje in pošiljanje lista. S tem pokažejo svojo naklonjenost, ki nam je zelo draga.

z don Boskovo svetinjo na prsih, iz mladeniških grl pa jim vre Marijin slavospev: Moja duša poveljuje Gospoda. Potem je sledila slovesna sveta maša. Popoldne po blagoslovu je bila v zavodski dvorani slavnostna prireditev. Potekla je v prisrčnem družinskem razpoloženju. Zastopniki z Rakovnika, iz Veržeja, Murske Sobote in iz Zagreba so prinesli pozdrave in voščila svojim bivšim tovarišem

sedanjim novincem, le-ti so izpovedali vse svoje srčno veselje, ki jim je ta dan žuborelo v duši, kleriki pa so uspešno zaigrali prikupno igrico „Sanje in resničnost“...

Vsem sodelavcem in sodelavicam h koncu sporočamo, da bomo obhajali praznik sv. Janeza Boska v nedeljo 5. februarja. Dopoldne bo slovesna služba božja, popoldne pa glavni shod in prireditev v dvorani.

Radna: Nekaj prizorov z letošnje preobleke. Od zgoraj z leve proti desni: Novinci gredo v cerkev. — Za njimi starši in sorodniki. — Procesija po preobleki. — Tedaj, ko so bili še v civilu. — Dva novince z Rakovnika s svojimi bivšimi tovariši pred don Boskovim spomenikom v parku. — Pročelje radniškega zavoda.

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

Dne 24. avgusta lanskega leta sem bil v ljubljanski bolnišnici operiran. Bil sem tako hudo bolan, da ni bilo druge pomoči. Pred operacijo sem se priporočil sv. Janezu Bosku, sv. Mali Tereziki in sv. Jožefu; še posebno sem pa prosil Marijo Pomočnico, naj ona sodeluje pri moji operaciji. V sobi, kjer sem čakal, sem se tako zamislil v sv. Jerneja, katerega so živega iz kože drli, da nisem kar nič mislil na svojo usodo. Zdravnik me je vprašal: „Ej, ali se kaj bojite? Saj ne bo taka reč. Par reber bo šlo ven, pa bo dobro.“ To se je tudi zgodilo. Jaz se pa tega nisem popolnoma nič ustrašil. Rekel sem: „Kaj se bom bal, zato sem pa prišel,“ in sem se tako mirno vlegel na tisto mizo, kakor bi šel k počitku. Operacija je dobro uspela, 23 cm velika rana se je že lani oktobra zacelila, druge posledice so pa letos v maju popolnoma izginile. Trije zdravniki v Brežicah so me preiskali in ugotovili, da sem popolnoma zdrav. Ker sem se zaobljubil Mariji, da se bom, če ozdravim, javno zahvalil za zdravje, zato lepo prosim, da natisnete to v prihodnji številki Vestnika. In tudi meni enega pošljite, da bom imel za spomin. Po operaciji sem ostal še en mesec v bolnici in bi bil lahko ostal še dalje, ker sem bil zelo slab, toda bilo je predolgčas, zato sem prosil domov. S težavo sem šel na Rakovnik, kjer še nisem bil nikdar, šele v bolnici sem se seznanil ž njim. Ko sem prišel do vrat Marijinega svetišča in prebral oni napis nad vrati »O Marija, Pomočnica bila si in boš nam Ti,« sem se razjokal. Ko sem stopil v cerkev in zagledal na velikem oltarju Marijo, sem si mislil: Marija je res največja tolažba žalostnih in najmočnejše zdravilo dušnih in telesnih bolnikov. Bodi pozdravljena in srčno zahvaljena! — *Petan Janez, Dečnasela.*

V važnem položaju sem se obrnila za pomoč k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in Mali Cvetki in bila sem uslišana. Obljubljeni skromni dar sem že odposlala

in javno zahvalo izrekam danes. Stoterna bodi hvala mogočnim nebeškim Zavetnikom! Zahvala pa je nova prošnja! Prošnja za pomoč v dveh važnih zadevah svojcev. V upanju na novo uslišanje obljubljam po svojih močeh podpirati salezijanske naprave. — *Kočar Rezika, Cankova.*

Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Mali Tereziji se najtopleje zahvaljujemo za več prejetih telesnih in dušnih dobrot. Trije v naši družini so bili več časa bolni. Zdelo se je, da bo treba še dolgo čakati na ljubo zdravje. V tem smo se obrnili do imenovanih zaščitnikov in proti pričakovanju je bolezen pustila. Celo več smo prejeli, kakor prosili. Občutili smo njihovo pomoč tudi v mnogih drugih prilikah, za kar se jim iz srca vsi zahvaljujemo. — *Družina C., Stična.*

Z isto pošto pošljem majhen znesek Mariji Pomočnici v zahvalo in prosim, objavite v Vestniku, da se zahvalim za pomoč, in prosim, da še nadalje pomaga. Čeprav bolezen še ni čisto dobra, pa bolje je že z njeno pomočjo. Ponovno prosim in še opravljam devetdnevnicu za pomoč v nujni zadevi in obljubim, če dobro uspe, da ji po možnosti pošljem zahvalni znesek. — *R. V., Dobrna.*

Imela sem obolenje zob, kateremu je sledil hud prisad in nekako zastrupljenje, da mi je vsa glava otekla in da sem trpela grozne bolečine. S svojimi otroki sem se zatekla k Mariji Pomočnici ter obljubila objavo v Salezijanskem Vestniku, ako ozdravim. Molitev ni bila zastonj. Kmalu je odleglo, za kar naj bo iskrena zahvala Pomočnici kristjanov. — *Z. V., Oblaki.*

Podpisani Vam pošljem 100 dinarjev, katere sem obljubil Mariji Pomočnici, če tožba zame srečno izpade. Bil sem uslišan. Tožba je rešena v polno mojo korist. — *P. Ivan, Begunje.*

Zahvaljujem se Mariji Pomočnici na Rakovniku za srečen izid operacije in pošiljam v zahvalo 70 dinarjev za Marijino svetišče. — *Rožman Marija, Trebež.*

Pri živini nam je pretela huda nesreča. Živnozdravnik je odpovedal vsako pomoč. Mi pa nismo obupali; nadaljevali smo moliti. Nepričakovano se nesreča odmakne, kar pripisujemo pomoči Marije Pomočnice. Zahvaliti se imamo tudi za več drugih uslišanj. — *Marjeta in Janez Testen*, Mengeška Loka.

Padla sem z voza in se hudo ranila. Morala sem se podvreči težki operaciji. Osem dni sem bila v nezavesti. Po priprošnji Marije Pomočnice, sv. Janeza Boska in sv. Terezike se je stanje izboljšalo. V znak hvaležnosti pošiljam dar. — *Žagar Zofka*, Sela.

Pred dobrim mescem sem bila zelo bolna. Imela sem trebušni tifus. V tej bolezni sem se obrnila k sv. don Bosku in k Mariji Pomočnici na Rakovniku. Bila sem uslišana. — *Masilo Ivanka*, Braslovče.

Nadalje se zahvaljujejo in pošiljajo zahvalne darove:

Fakin Jože, Žigerski vrh, za zdravljenje; — *Domanjko Roza*, Sv. Jurij ob Ščavnici, za rešitev iz smrtne nevarnosti; — *Kozjak Marija*, Brezje, za ozdravljenje

bolne roke; — *Premru Marija*, Tržič, za ozdravljenje noge po operaciji; — *Žajnar Francka*, Dvorska vas, za ozdravljenje očeta; — *Vrbič Katarina*, Kot, za veliko uslišanih prošenj, s prošnjo, da bi Marija Pomočnica, sv. Janez Bosko in sv. Terezija D. J. še nadalje stali ob strani in pomagali v stiskah; — *R. Rozalija*, Sv. Jurij ob Taboru, za ozdravljenje živine; — *Mastnak Anton*, Laško, za srečen izid važne tožbe; — *Klemenčič A.*, Dol, za uslišano prošnjo; — *Suštarčič Ana*, Preserje, v zahvalo za zdravljenje; — *Marija P.*, Gorica, za zadobljeno zdravje in večkratno uslišano prošnjo; — *Grošelj Marija*, Dob, za podeljeno zdravje; — *Neimenovan*, Laško, za izpreobrnenje neke osebe; — *Neimenovana*, iz Štanjgropa, za uslišanje v zelo važni zadevi; — *Neimenovana*, od Male nedelje, za ozdravljenje brez operacije; — *K. Marija*, Sv. Anton, za ozdravljenje; — *Neimenovan*, iz Celja, za izboljšanje zdravja; — *Neimenovan*, Rajhenburg, za pomoč pri nesrečni vožnji.

Več oseb se priporoča za molitev v važnih zadevah!

Kakšnih odpustkov so deležni salezijanski sodruđniki.

Popolni odpustek dobe pod navadnimi pogoji:

A.) Na tele nepremakljive praznike:

V januarju: — Obrezovanje Gospodovo (1.); — Ime Jezusovo (2.); — Sv. Trije Kralji (6.); — Stol sv. Petra v Rimu (18.); — Zaroka Marije D. (23.); — Spreobrnenje sv. Pavla (25.); — Sv. Frančišek Sal. (29.).

V februarju: — Svečnica (2.); — Stol sv. Petra v Antiohiji (22.).

V marcu: — Oznanjenje Marijino (25.).

V maju: — Najdenje sv. križa (3.); — Prikazen sv. Mihaela (8.); — Marija Pomočnica (24.).

V juniju: — Sv. Janez Krstnik (24.); — Spomin sv. Pavla (30.).

V juliju: — Presv. Rešnja Kri (1.); — Obiskovanje M. D. (2.); — Karmelska Mati b. (16.).

V avgustu: — Gospodovo Izpremenjenje (6.); — Vnebovzetje M. D. (15.); — Sv. Rok (16.).

V septembru: — Rojstvo M. D. (8.); — Ime Marijino (12.); — Povišanje sv. križa (14.); — Zalostna Mati B. (15.); — Sv. Mihael (29.).

V oktobru: — Marija rožnenska (7.); — Marijino Materinstvo (11.); — Čistost Marije D. (16.).

V novembru: — Darovanje Marije D. (21.); — Sv. Cecilija (22.).

V decembru: — Brezmadežno spočetje (8.); — Božič (25.).

B.) Na tele premakljive praznike:

Sv. Družina — Žalostna Mati božja (v postu) — Cvetna nedelja — Velika noč — Vnebohod — Binkošti — Sv. Trojica — Sv. Rešnje Telo — Srce Marijino.

C.) O drugih okoliščinah:

Kadar se udeležijo sodruđniškega shoda. — Enkrat na dan za katerikoli pobožni vzdihljaj. (Ta izredni odpustek je podelil sv. oče Pij XI. dne 6. junija 1922. in se glasi: „Kadarkoli Salezijanci, hčere Marije Pomočnice, salezijanski sodruđniki in sodruđnice in salez. gojenci združijo z delom katerikoli vzdihljaj, n. pr. Jezus! — Marija! — Moj Jezus, usmiljenje! in podobno, zadobe vsakokrat odpustek 400 dni, enkrat na dan pa popolni odpustek.“)

Poleg teh popolnih odpustkov so deležni premnogih nepopolnih.

Sotrudniki! Sotrudnice!

Potrudite se, da pridobite kar največ novih sotrudnikov in sotrudnic. S tem ne koristite le Salezijanski družbi, ampak tudi tistim, ki postanejo člani sotrudništva. S tem da stopijo v družbo sotrudništva, postanejo deležni premnogih odpustkov, katere je sv. stolica podelila sotrudnikom.

Kadar pošiljate denar, sporočite vedno namen pošiljatve. To lahko sporočite tudi zadaj na položnici, brez znamke.

Tej številki Vestnika smo priložili položnice za Vestnik. Kdor je že poslal svoj prispevek, naj shrani položnico za poznejšo slučajno pošiljatev. Pospesevalce in pospeševalke prosimo, da poberejo prispevke pri tistih, katerim oddajajo Vestnik.

Kdor želi, da se mu veže življenjepis sv. Janeza Boska v lični opremi kakor doslej in po nizki ceni (12 dinarjev), naj pošlje v najkrajšem času svoje pole. Pozneje se ne bo več sprejemalo po tej ceni.

Svetišče Marije Pomočnice na Rakovniku ima to veliko napako, da se radi odmeva pridigarjev glas tako izgubi, da ga polovica ljudi le težko razume. To muči pridigarja in poslušalce. Da se ta napaka odpravi, smo sklenili, preskrbeti zvočno napravo. Ker bo to precej stalo, se sotrudnikom in sotrudnicam priporočamo za milodare.

Praznik sv. Janeza Boska na Rakovniku bomo slovesno praznovali v nedeljo dne 5. februarja. Ne pozabite, blagi sotrudniki in sotrudnice, da je to tudi vaš praznik in pridite v obilnem številu.

Pospesevalce in pospeševalke prosimo, da pošljejo o priliki imena s popo'nim naslovom vseh tistih, katerim oddajajo Vestnik.

Sprememba v vodstvu salezijanskega sotrudstva na Rakovniku. Prejšnji voditelj g. Alfonz Pavel je postal ravnatelj Don Boskovega doma v Celju. Na njegovo mesto je bil imenovan za voditelja g. dr. Jože Valjavec, za njegovega namestnika in pomočnika pa g. Jurij Lambizar.

Nove knjige.

Marija Mazzarello, št. 120. O Mariji Mazzarello, soustanoviteljici Družbe hčera Marije Pomočnice, ki jo je papež 20. novembra oklical za blaženo, je letos Vestnik že večkrat pisal. Vendar če hoče kdo malo natančneje spoznati njeno tako lepo pa tako preprosto življenje, naj vzame v roke to knjižico. Tu bo videl, kaj zna Bog narediti iz preprostega in neukega kmečkega dekleta. Spoznal pa bo tudi, da za to, da človek postane svetnik, ni treba nič posebnega, nič izrednega.

Ne preklinjaj, št. 121. Malokatera knjižica je bila tako primerna in potrebna kakor tale. Zbuditi vest slovenskemu ljudstvu, da se pogumno upre umazani povodnji preklinjevanja, to je namen te knjižice. Jasno in brez ovinkov pove, katera kletvina je greh in katera samo surovost. Z nazornimi zgledi iz življenja nam pokaže vso ostudnost bogokletstva. Če le katera, ta knjižica res zasluži, da pride vsakomur v roke!

Duhovni koledarček 1939, št. 122. Duhovni koledarček se je že vsem zelo priljubil. To spričuje veliko povpraševanje. Letošnji je še posebno ljubek in lep. Platnice so v trobarvnem tisku, znotraj pa ga krasí 12 posrečenih slik, za vsak mesec po ena s primernim besedilom. Za uvod je kratko duhovno navodilo, na koncu pa prijetna japonska zgodbica. Pri mescih je tudi prostor za duhovne zapiske.

Vse te knjižice se dobijo pri Salezijanskem sotrudstvu na Rakovniku. Posamezna stane 1 din.

Koledar Male Cvetke 1939. Uprava „Male Cvetke“ na Koledarjem je izdala ličen stenski koledar s številnimi slikami iz življenja sv. Terezije Deteta Jezusa, z njenimi pesmimi in izreki. Koledar stane 3 din.

Klaverjev misijonski koledar, 5 din, in Misijonski koledarček za mladino, 2 din, izdala Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ul. 1. Oba koledarja vsem toplo priporočamo.

PRIPOROČAMO SLEDEČE KNJIGE

Salezijanske založbe:

Dr. Fr. Knific	: Pri božjem Srcu, molitv. rdeča o. din.	16 (12)
	zлата obreza	„ 20 (15)
Dr. Jos. Valjavec	: Dušna mladost, molitv. rdeča o.	„ 8
	zлата obreza	„ 12
Dr. Jos. Valjavec	: Sveti Janez Bosko	„ 5
Dr. Jos. Valjavec	: Vzor mladine	„ 8
Dr. Jos. Valjavec	: Nevesta presvetega Srca	„ 8
Dr. Jos. Valjavec	: Duhovne vaje, molitv. rdeča o.	„ 12
	zлата obreza	„ 16
Auffray - Logar	: Vzgojna metoda sv. Janeza Boska	„ 12
Dr. Fr. Walland	: Sveti Frančišek Saleški	„ 8
Dr. Fr. Knific	: Junak s pristave	„ 8
Dr. Fr. Knific	: Šmarnice Marije Pomočnice	„ 12
Karg - Vodenik	: Mala skrivnost	„ 3 (2)
Karg - Vodenik	: V Zveličarjevi šoli I. del	„ 5 (4)
Karg - Vodé	: II. del	„ 5 (4)
S. Sardenko	: Marijine pesmi	„ 6
Dr. Jos. Valjavec	: Lepo vedenje	„ 3
Dr. Jos. Valjavec	: Češčenje Marije Pomočnice	„ 2
Dr. Jos. Valjavec	: Vzor Marijinih družbenic	„ 2
Sv. Janez Bosko	: Mihec Magone	„ 5
Dr. J. Gržinčič	: Svete pesmi broširane	„ 4
	vezane	„ 6

(Cene v oklepajih so za salezijanske sotrudnike in sotrudnice.)

Devet služb	din 1
Priprava na srečno smrt	„ 0.50
Devetdnevnica k Mariji Pomočnici	„ 1.50
Devetdnevnica k sv. Janezu Bosku	„ 0.50
Devetdnevnica k sv. Tereziki	„ 0.50
Rožni venec usmiljenja	„ 0.25
Rožni venec za verne duše	„ 0.25
Večje slike rakovniške Marije Pomočnice v bakrotisku	„ 10

V stalni zalogi imamo tudi naslednje razglednice:

1. Prizori iz don Boskovega življenja — cela serija (12 razgl.) din 8.
2. Različne slike Marije Pomočnice — po dinarju.
3. Različne slike sv. Janeza Boska — po dinarju.
4. Godovne razglednice — po petdeset par.
5. Različne slike rakovniškega zavoda — po dinarju.

V zalogi imamo tudi večje število raznovrstnih podobic.

Cena Vestnika ostane ista kot doslej: 10 din letno, čeprav bo odslej izhajal mesečno. Vendar pa se priporočamo, da nam poleg tega še kaj navržete, zakaj stroški so veliki.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8